

Η κατάληξη της Τιτανομαχίας πολύ θύμωσε την Γη. Είχε βοηθήσει τον Δία και τα αδέρφια του στη μάχη με τους Τιτάνες, επειδή έτσι ήταν το σωστό. Όμως, δεν μπορούσε να ανεχθεί το ότι τα παιδιά της βρίσκονταν καταπλακωμένα, δεμένα στα Τάρταρα, καταδικασμένα στο αιώνιο σκοτάδι. Και ήταν και κάτι ακόμα. Τα εγγόνια της δεν την τιμούσαν καταπώς έπρεπε.

Θυμήθηκε το αίμα του Ουρανού που είχε πέσει στο κορμί της, όταν τον ευνούχισε ο Κρόνος. Γονιμοποιήθηκε από αυτό και γέννησε φοβερά και τρομερά τέρατα, τους Γιγαντες. Το ότι ήδη υπήρχαν Γιγαντες, αυτοί που βοήθησαν την Ρέα όταν ήταν έγκυος στο Δία, είναι θέμα χωρίς σημασία. Άλλωστε, Τιτάνες και Γιγαντες συχνά συγχέονταν. Ήταν πελώριοι και είχαν φίδια αντί για μαλλιά και γένια, ενώ το σώμα τους κατέληγε σε ουρά δράκου ή σε δίδυμα φίδια. Όμως, ο καιρός που η Γη γεννούσε αθάνατους είχε περάσει. Από τους Γιγαντες, μόνο ένας, ο αρχηγός τους ο πρωτότοκος Αλκυονέας, ήταν αθάνατος, με την προϋπόθεση ότι πατούσε στον τόπο όπου γεννήθηκε, στην Παλλήνη (Χαλκιδικής). Όλοι οι άλλοι ήταν θνητοί.

Όσο να γεννηθούν οι Γιγαντες και να ανδρωθούν, ο Δίας και τα αδέρφια του είχαν επιβάλει την κυριαρχία τους, το Δωδεκάθεο είχε συμπληρωθεί και οι θεοί κατοικούσαν στον Όλυμπο, είχαν δημιουργηθεί και οι άνθρωποι: Τους έπλασαν οι θεοί όταν ήρθε η κατάλληλη ώρα ή τους δημιούργησε ο γιος του Τιτάνα Ιαπετού και της Ωκεανίδας Κλυμένης, Προμηθέας. Με χρώμα και με τα δάκρυά του, έπλασε το ανθρώπινο σώμα να μοιάζει με τους θεούς και με την βοήθεια της Αθηνάς και της φωτιάς του έδωσε πνοή.

Η Γη μάζεψε τους Γιγαντες και τους ζήτησε να ανατρέψουν τους θεούς. Στον αρχηγό τους μάλιστα, τον αθάνατο Αλκυονέα, υποσχέθηκε να του δώσει για γυναίκα την παρθένα θεά Άρτεμη. Στον Πορφυρίωνα που κι αυτός λογιζόταν βασιλιάς των Γιγάντων, υποσχέθηκε να του δώσει γυναίκα την Ήβη και τόπους να εξουσιάζει την Δήλο και τους Δελφούς.

Ξαφνικά, ο ουρανός κρύφτηκε από βροχή βράχια και φλεγόμενα δέντρα που εξακοντίζονταν εναντίον των θεών. Η Γιγαντομαχία είχε ξεκινήσει σφοδρή. Οι μάχες μεταφέρθηκαν στην Χαλκιδική, στην περιοχή Φλεγρές που σημαίνει φλεγόμενα χωράφια. Από τη μια πλευρά οι γύρω στους εκατό Γιγαντες, από την άλλη οι Δώδεκα θεοί, η Εκάτη και οι Μοίρες. Χτυπούσαν οι Γιγαντες, χτυπούσαν και οι θεοί, κανένας δεν υπέκυπτε. Ώσπου κάποιος θυμήθηκε έναν παλιό χρησμό:

Οι Γιγαντες δεν επρόκειτο να πεθάνουν, αν στο πλευρό των θεών δεν πολεμούσε και ένας θνητός. Ο Δίας έστειλε την Αθηνά να τον φέρει. Γύρισε με τον Ηρακλή. Η μάχη πήρε νέα τροπή αλλά η Γη ήξερε πως υπήρχε ένα βοτάνι που, αν το έπαιρναν οι Γιγαντες, θα νικούσαν. Έψαχνε να το βρει. Το έμαθε ο Δίας και κινήθηκε πρώτος: Απαγόρευσε στον Ήλιο, στη Σελήνη και στην Ηώ (Αυγή) να εμφανιστούν. Μέσα στο σκοτάδι, η Γη δεν μπορούσε να βρει το μαγικό βοτάνι. Ο Δίας μπορούσε. Το βρήκε και το έκοψε. Μετά, έδωσε την άδεια στον Ήλιο, την Σελήνη και την Ηώ να συνεχίσουν την πορεία τους. Όμως, τα πάντα πια είχαν κριθεί.

Ο Αλκυονέας σήκωσε ένα τεράστιο βράχο και τον εκσφενδόνισε μακριά. Καταπλακώθηκαν έτσι δώδεκα τέθριππα (άρματα με τέσσερα άλογα το καθένα). Ο Ηρακλής στάθηκε απέναντί του. Σήκωσε το τόξο του και τόξευσε. Το βέλος διαπέρασε τον Αλκυονέα που όμως έμοιαζε σαν να μην ένωσε τίποτα. Ο Ηρακλής τα έχασε. Η Αθηνά του είπε το μυστικό:

«Όσο ο Αλκυονέας πατάει στην Παλλήνη, είναι αθάνατος».

Ο Ηρακλής άρχισε να παλεύει μαζί του. Λίγο λίγο, τον παράσερνε πέρα από τα χώματά του. Όταν βρέθηκαν έξω από την Παλλήνη, ο Ηρακλής τον χτύπησε κατακέφαλα με το ρόπαλό του. Ο Αλκυονέας έπεσε οριστικά, νεκρός.

Ο Πορφυρίωνας θέλησε να εκδικηθεί τον αδελφό του και χύθηκε εναντίον του Ηρακλή, έτοιμος να τον κατασπαράξει. Ο Δίας τον είδε και φοβήθηκε για τον γιο του. Είδε και ότι εκεί κοντά βρισκόταν και η γυναίκα του, η θεά Ήρα. Αμέσως, άναψε στον Πορφυρίωνα τον πόθο για την Ήρα. Ο Γιγαντας παράτησε την εκδίκηση και όρμησε στην Ήρα. Μόλις που πρόλαβε να της ξεσχίσει τον πέπλο. Ο Δίας τον χτύπησε με ένα κεραυνό και ο Ηρακλής τον σκότωσε με ένα βέλος.

Τα είδε όλα αυτά η Αφροδίτη και κατέβασε μεγαλοφυή ιδέα. Συνεννοήθηκε με τον Ηρακλή που κρύφτηκε σε μια σπηλιά. Η ίδια στάθηκε στο άνοιγμα της σπηλιάς και προκαλούσε τον πόθο σε όποιον Γιγαντα περνούσε από εκεί, προβάλλοντας τα θέληγträ της. Ο ένας μετά τον άλλο, οι Γιγαντες παρατούσαν την μάχη κι έσπευδαν να την αγκαλιάσουν με σκοπό να κάνουν έρωτα μαζί της. Η Αφροδίτη τους παράσερνε, τον ένα μετά τον άλλο, στη σπηλιά όπου εύκολα ο Ηρακλής τους σκότωνε.

Τα κατορθώματα της Αθηνάς στην Γιγαντομαχία περιγράφονταν κεντημένα στον πέπλο που οι Αθηναίες ύφαιναν για να προσφερθεί στην θεά στη μεγάλη γιορτή, Παναθήναια. Πρώτον η Αθηνά σκότωσε τον ανίκητο Πάλλαντα, τον έγδαρε και με το δέρμα του έντυσε την ασπίδα της κι έτσι έγινε άτρωτη. Υπάρχουν άλλοι που λένε ότι αυτό έγινε με το δέρμα της Γοργόνας που επίσης σκότωσε. Την είχε γεννήσει η Γη για να βοηθήσει τους Γιγαντες που πια ήταν φανερό ότι έχαναν την μάχη.

Στη συνέχεια, η Αθηνά πήρε στο κυνήγι τον Εγκέλαδο. Πριν από τη μάχη, ο Γιγαντας αυτός ονειρευόταν να την κάνει γυναίκα του. Όταν όμως βρέθηκαν αντιμέτωποι, προτίμησε να το βάλει στα πόδια. Έφεραν την Μεσόγειο πάνω κάτω. Η θεά τον πρόλαβε, άρπαξε την Σικελία και την πέταξε πάνω του. Ο Γιγαντας καταπλακώθηκε κάτω από την Αίτνα. Από τότε, όποτε μετακινείται, έχουμε σεισμό.

Παραδίπλα, μαχόταν ο Διόνυσος επικεφαλής πλήθους Σατύρων και Σιληνών που, καβάλα πάνω σε γαϊδούρια, ούρλιαζαν και τρόμαζαν τους Γιγαντες. Απέναντι στον Διόνυσο, στάθηκε ο Γιγαντας Εύρυτος. Άρχισαν να παλεύουν. Ο Απολλόδωρος λέει ότι ο θεός σκότωσε τον Γιγαντα με τον θύρσο του (ραβδί από κλαδί έλατου). Άλλοι λένε ότι ο Διόνυσος συνεχώς άλλαζε μορφές. Κάποια στιγμή, μεταμορφώθηκε σε λιοντάρι κι έφαγε τον Γιγαντα.

Εναντίον του Διονύσου κινήθηκε ο Γιγαντας Πέλωρας που άρπαξε το Πήλιο και το έστειλε πάνω στον θεό. Έσπευσε ο Άρης και τον σκότωσε ή, κατά άλλη εκδοχή, τον κυνήγησε ο Ποσειδώνας, τον πρόλαβε μέσα στον Σπερχειό ποταμό και τον κάρφωσε εκεί με την τρίαινά του.

Ο Ποσειδώνας βρέθηκε αντιμέτωπος και με τον Γιγαντα Πολυβώτη που γρήγορα αντιλήφθηκε ότι δεν μπορούσε να νικήσει. Προτίμησε να υποχωρήσει. Ο Ποσειδώνας τον κυνήγησε. Τον πρόλαβε κάπου στο νοτιοανατολικό Αιγαίο. Έκοψε ένα κομμάτι γης από την Κω και το πέταξε πάνω στον Γιγαντα, καταπλακώνοντάς τον. Δημιουργήθηκε έτσι το νησί Νίσυρος. Οι εκεί αναθυμιάσεις του ηφαιστείου δεν είναι άλλο από την καυτή ανάσα του καταπλακωμένου Γιγαντα.

Ο Γιγαντας Εφιάλτης έπεσε νεκρός από τα βέλη του Απόλλωνα και του Ηρακλή. Του Απόλλωνα τον βρήκε στο αριστερό μάτι και του Ηρακλή στο δεξί. Τον Κλυτίο σκότωσε η

Εκάτη με αναμμένες δάδες ή ο Ήφαιστος με τους «μύδρους» (πυρακτωμένα σίδερα) που εκσφενδόνιζε εναντίον των αντιπάλων. Μάλιστα, κάποια στιγμή, ο Ήφαιστος κουράστηκε από τη συνεχή μάχη κι ανέβηκε στο άρμα του Ήλιου (που κι αυτός πολεμούσε στο πλάι του Δία) να ξεκουραστεί. Την ίδια ώρα, ο Ερμής σκότωνε τον Ιππόλυτο, η Άρτεμη τον Γρατίωνα, οι Μοίρες τον Άγριο και τον ροπαλοφόρο Θόωνα (Γρήγορο). Ο Μίμαντας βρέθηκε καταπλακωμένος κάτω από το ομώνυμο βουνό στη μικρασιατική ακτή, απέναντι στην Χίο. Ο Δαμάστωρας, πριν να σκοτωθεί, πρόλαβε να πετάξει πάνω στους θεούς το πτώμα του αδελφού του, Πάλλαντα, ή, κατά άλλη εκδοχή, το βουνό Ροδόπη.

«Τους υπόλοιπους», λέει ο Απολλόδωρος, «τους σκότωσε ο Δίας με τους κεραυνούς του, ενώ την ίδια ώρα τους τόξευε και ο Ηρακλής».

Η Γιγαντομαχία πήρε τέλος. Όχι όμως και τα βάσανα του Δία.

(τελευταία επεξεργασία, 4 Σεπτεμβρίου 2020)